

наблизу единъ до другъ, разговаряха съ новия другаръ, смѣха се шумно, и дори си попѣха, бѣха забравили че сж отъ индийското племе команчи и че дебнатъ изъ прериитѣ бѣли хора.

По едно време Асенъ се запрѣ, засмѣ се и извика:

— Кря! Кря! Кря! Ястребово око, нали щѣхме да ходимъ за плячка?

Савата го погледна и поклати глава усмихнато:

— Излѣгахъ ли ви, дружина? И хлѣбъ ви намѣрихъ, и новъ приятель! Каква по-хубава плячка искате?

Константинъ Константиновъ

Въ тази цѣвнала градинка
съ карамфили и латинка,
съ теменуги и шибой,
съ хладна сѣнка и покой, —
сѣдамъ често подъ клонетѣ
съ книжката на колѣнетѣ.

Мравчици край менъ се трудятъ,
трепкатъ бѣли пеперуди,

и пчелици смучатъ медъ
отъ усмихнатъ слънчогледъ.

Отъ лехичката съ латинка
иде шарена калинка.

Тя изъ страницитѣ шета
ситно съ дребнитѣ крачета,

приказчицитѣ прочита.
Весело следъ туй отлита,

въ карамфилитѣ нагазва,
приказкитѣ имъ разказва.

После въ нѣкой цвѣтъ се свива
и си сладичко заспива.

Ст. Цанкова-Стоянова